

Al cincilea mister de lumină. Înființarea Euharistiei

Înființarea Euharistiei

14.06.2012

Înainte de sărbătoarea Paștelui Isus, știind că a venit ceasul său de a trece din această lume la Tatăl, după ce i-a iubit pe ai săi care erau în lume, i-a iubit până la sfârșit (In 13, 1)

Cobora noaptea asupra lumii pentru că vechile rituri, semnele antice ale milostivirii infinite a lui Dumnezeu față de omenire erau pe punctul de a

se realiza pe deplin, deschizând calea la o nouă auroră, Paștele cel nou. Euharistia a fost instituită noaptea, ca pregătire a zorilor Învierii.

Isus a rămas în Euharistie din iubire..., pentru tine.

—A rămas pentru a ști cum îl vor fi primit oamenii... și cum îl primești tu.

—A rămas, pentru ca să te hrănească din ea, pentru ca tu să-l vizitezi și să-i povestești lucrurile tale și, vizitându-l în rugăciune lângă Tabernacol și în primirea Sacramentului, să te îndrăgostești în fiecare zi mai mult, și să faci astfel ca alte suflete – multe! – să urmeze aceeași cale.

Copil bun: îndrăgostiții, pe acest pământ, cum sărută florile, scrisoarea, amintirea celor pe care îi iubesc!...

—Și tu, vei putea oare să uiți că ești mereu aproape de... El!? Vei uita... că-l poți mânca?

—Doamne, fă ca eu să mă mai întorc zburând lin! Să fie mereu luminat de razele Soarelui divin – Cristos – în Euharistie!, ca zborul meu să nu se întrerupă, până își găsește odihna Inimii tale!

Sfântul Rozariu, Adaos, al cincilea mister de lumină

Să începem de acum să-i cerem Duhului Sfânt să ne pregătească să înțelegem orice gest și orice cuvânt al lui Isus: pentru că vrem să trăim din viața supranaturală, pentru că Domnul ne-a arătat voința sa de a ni se dărui ca hrană pentru suflet, și pentru ca să recunoaștem că El singur are *cuvintele vieții veșnice* (In 6, 69).

Credința ne face să mărturisim cu Simon Petru: *Noi am crezut și*

cunoscut că tu ești Cristos, Fiul lui Dumnezeu (In 6, 70). Și este tocmai această credință, unită cu devoțiunea noastră, care în momente atât de importante ne îndeamnă să imităm curajul lui Ioan: de a ne apropia de Isus și de a așeza capul pe pieptul Învățătorului (vezi In 13, 25), al aceluia care iubea cu ardoare pe ai săi și – abia am auzit – i-a iubit până la sfârșit.

Gândiți-vă la experiența atât de umană a bunului rămas a două persoane care se iubesc. Ar vrea să stea mereu împreună, însă datoria – o oarecare datorie – îi constrânge să se despartă. Ar visa să rămână uniți, dar nu pot. Și astfel iubirea umană, care pe cât este de mare este mereu limitată, recurge la un simbol: cele două persoane, înainte de a se despărți, schimbă între ei o amintire, poate o fotografie, cu o dedicație atât de înflăcărată, că ar putea să ardă fotografia. Nu pot să facă mai mult,

pentru că puterea creaturilor nu este la înălțimea voinței lor.

Dar ceea ce noi nu putem să facem, o poate face Domnul. Isus Cristos, Dumnezeu perfect și Om perfect, nu ne lasă un simbol, ci realitatea: ni se lasă pe sine însuși. Se va întoarce la Tatăl, și în același timp va rămâne cu oamenii. Nu ne va lăsa numai un cadou, care să ne reamintească amintirea Lui, o imagine destinată să dispară cu timpul, ca fotografia care foarte repede rămâne decolorată, îngălbenită și lipsită de semnificație pentru cei care nu au fost protagoniști ai acelui moment de afecțiune. Sub chipul pâinii și al vinului este El, prezent real: cu Trupul său, Sângele său, Sufletul său și Dumnezeirea sa.

Este Isus care trece, 83

Liturghia, centrul vieții interioare

Trebuie să iubim, înainte de toate, Sfânta Liturghie, care trebuie să fie centrul zilei noastre. Dacă se trăiește bine Liturghia, cum este posibil apoi, pentru tot restul zilei, de a nu avea gândul la Dumnezeu, de a nu avea voința de a rămâne în prezența sa pentru a munci cum muncea El și să iubim cum iubea El? Să învățăm deci să-i mulțumim Domnului care rămâne în tabernacol. Vă voi spune că pentru mine tabernacolul este ca Betania: locul liniștit de pace unde este Cristos, unde putem să-i povestim preocupările noastre și greutățile noastre, aspirațiile noastre și bucuriile noastre, cu aceeași simplitate, aceeași spontaneitate cu care îi vorbeau prietenii săi Marta, Maria și Lazăr. Iată pentru ce mă bucur parcurgând străzile unor orașe sau sate, când descopăr, chiar și de departe, profilul unei biserici: este un alt tabernacol, o altă ocazie ca sufletul să fugă, cu dor, lângă Domnul în Sfântul Sacrament.

pdf | document generat automat din
<https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/al-cincilea-mister-de-lumina-infiintarea-euharistiei/> (16.08.2025)